

O kobylice a mravencích

Laskavost, Učení se z chyb, Řád

Ezopova bajka s ponaučením, že vždy je třeba myslet i na budoucnost.

Když mladá kobylka viděla, jak si mravenci dělají uprostřed léta zásoby na zimu, velmi ji to pobavilo. Nechápala, jak může někdo v tak pěkný a slunečný den pracovat. Dny ubíhaly a teplo a sluneční svit brzy...

⌚ 4 min

😊 5+

Na jedné louce u lesa bylo velké mraveniště. Mravenci pochodovali sem a tam a stále něco nosili. Opodál se pásla mladá kobylka. Chvíli je pozorovala a potom se zeptala: „Co to nosíte, mravenci?“

„Chystáme potravu na zimu. Až přijde sníh a mráz, pokryje celou zemi a my se už k potravě nedostaneme,“ odvětili mravenci.

Kobylku to **rozesmálo**. „Jak jsou jen hloupí, když pracují v tak krásném letním dnu.“ pomyslela si.

„Dnes je tak **nádherně**! Je třeba si užívat léto a hrát si,“ říkala mravencům, „jen blázni pracují, když je takto hezky.“

Jenže mravenci kobylku neposlouchali a dál shromažďovali všechno, co by se jim v zimě mohlo hodit. Nosili listy a větvičky, kterými zpevňovali domeček, hříby, borůvky a lesní plody, které nesli z hlubokého lesa někdy i celý den. **Kobylka zatím dováděla na louce** a vždy, když procházela kolem mravenců, domlouvala jim, aby mysleli na zábavu a užívali si slunce.

Jednoho dne kobylce přistál na nose dubový list. Byl celý žlutý, a když se rozhlédla, všimla si, že všechny listy mění barvu ze zelené na žlutou nebo červenou. Přišel **podzim**. Dny se zkracovaly a už nebyly tak teplé a slunné jako kdysi. Ale trávy bylo na louce stále dost a kobylka nevěřila, že by mohla někdy zmizet. O potravu se vůbec nebála.

Mravenci stále neúnavně pochodovali sem a tam. V jedné řadě směrem do lesa a v druhé řadě ven z lesa. Každý z nich poctivě nesl něco, co se bude během dlouhé zimy hodit.

Listy opadávaly stále rychleji, a co nevidět skutečně přišla zima. Sníh přikryl louku a tráva zůstala uvězněná pod ním. Ať se kobylka jakkoliv snažila,

nedokázala se dostat ani k jednomu stéblu. **Stále narážela jen na vrstvu ledu.** Nakonec celá vyhladovělá přišla k mraveništi, aby si od mravenců vyprosila něco na zub.

„Milí mravenci, dejte mi něco z těch zásob, co jste si celé léto dělali. **Mám velký hlad,**“ prosila kobylka.

Jenže mravenci nechtěli ani slyšet o tom, že by měli celou zimu kromě sebe žít také lenivou kobylku.

„Celé léto ses nám **posmívala** a teď nás jdeš prosit o pomoc? Naše zásoby nám vystačí akorát do jara, pomoc musíš jít hledat jinde,“ nedali se mravenci.

A tak se smutná a vyhladovělá kobylka vydala pryč a mohla jen doufat, že se nad ní někdo **někde slituje.**